

DE UITNODIGING

W. PAUL YOUNG

W. Paul Young

met medewerking van Wayne Jacobsen
en Brad Cummings

De uitnodiging

Roman

Vertaald door Coen Groos

uitgeverij

Veertiende druk 2015

© Uitgeverij Kok - Kampen 2008
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Shack* bij Windblown Media, 4680 Calle Norte, Newbury Park, CA 91320, USA
© W. Paul Young, 2007

Vertaling Coen Groos
Omslagontwerp Mark Hesseling
ISBN 978 90 435 1550 4
ISBN e-book 978 90 435 1512 2
NUR 302

Citaat hoofdstuk 1: Larry Norman, *One Way* © 1995 Solid Rock Productions, Inc.
Alle rechten voorbehouden. Citaat gebruikt met toestemming.

Citaat hoofdstuk 10: *New World* van David Wilcox © 1994 Irving Music, Inc. en Midfire Ocean Bonfire Music. Alle rechten in beheer van Living Music, Inc. Citaat gebruikt met toestemming. Alle rechten voorbehouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Inhoud

Voorwoord	7
1. Een samenloop van omstandigheden	15
2. De duisternis neemt toe	26
3. Het omslagpunt	36
4. Het Grote Verdriet	48
5. Wie staat er nu op de stoep?	75
6. Een kijkje in de keuken	97
7. Kruisverhoor op de steiger	115
8. Een vorstelijk ontbijt	128
9. In een tuin hier ver vandaan...	143
10. Ik worstel en kom boven	156
11. De dag des oordeels	170
12. In het hol van de leeuw	191
13. Grote verzoendag	207

14. De onbepaalde wijs	220
15. Het feest der lichten	237
16. Een stille tocht	247
17. Kiezen en delen	262
18. Stroomversnelling	271
Nawoord	281

Voorwoord

Wie zou er niet sceptisch zijn wanneer iemand beweert dat hij een heel weekend met God heeft doorgebracht? En dan nog wel in een hut... in *de* hut?

Ik ken Mack nu al bijna meer dan twintig jaar, vanaf de dag dat we samen de buurman gingen helpen hooien op zijn weiland. Vanaf die dag trekken we met elkaar op. Gaan we gewoon lekker samen ergens naartoe, hangen we wat rond en drinken we ergens koffie. We hebben dan altijd grote lol met elkaar en we lachen wat af, maar we kunnen ook serieus zijn en soms laten we zelfs wel eens een traantje. Om je de waarheid te zeggen, hoe ouder we worden hoe meer we gewoon maar bij elkaar zijn, als je begrijpt wat ik bedoel.

Zijn volledige naam is Mackenzie Allen Phillips, maar de meesten noemen hem Allen. De mannen uit de familie hebben traditiegetrouw allemaal dezelfde voornaam, maar worden meestal bij hun tweede naam genoemd. Waarschijnlijk om te voorkomen dat men I, II en III zou moeten gebruiken, of junior en senior. Het werkt ook goed wanneer je door een telemarketeer wordt gebeld. Vooral voor hen die je opbellen en doen alsof ze je beste vriend zijn. En dus hebben hij en zijn grootvader, zijn eigen vader en zijn zoon de voornaam 'Mackenzie', maar worden ze meestal aangeduid met hun tweede naam. Alleen Nan, zijn vrouw, en zijn naaste vrienden noemen hem Mack.

Mack is ergens in het Middenwesten van Amerika geboren. Hij was een boerenzoon uit een Iers-Amerikaans gezin, en hij was gewend aan eelt op zijn handen en aan harde regels. Zijn vader

was ogenschijnlijk een overdreven strenge ouderling, maar ook een stille drinker. Vooral als de regen op zich liet wachten, en in de periodes daartussen. Mack praat niet veel over hem, maar als hij ter sprake komt, verdwijnt alle emotie uit zijn gezicht en wordt zijn blik donker en uitdrukkingloos. Uit de verhalen die Mack me heeft verteld, maak ik op dat zijn vader niet een drinker was die gezellig een borrel nam en dan lekker wegdoezelde. Hij was een boosaardige, gemene ik-sla-mijn-vrouw-en-vraag-daarna-God-om-vergeving dronkenlap.

Het kwam tot een climax toen de dertienjarige Mackenzie met tegenzin tijdens een jeugdevangelisatiedienst aan een tienerleider vertelde wat hem dwarszat. In tranen bekende Mack dat hij nooit iets had gedaan om zijn moeder te helpen, toen hij er bij meer dan één gelegenheid getuige van was geweest dat zijn dronken vader haar bewusteloos had geslagen. Wat Mack toen niet wist, was dat degene aan wie hij dit had verteld bij zijn vader werkte. Toen hij thuiskwam, stond zijn vader hem op te wachten bij de voordeur. Zijn moeder en zijn zussen waren vreemd genoeg niet thuis. Later hoorde hij dat zijn vader ze had weggebracht, naar tante Mary, zodat hij zijn handen vrij zou hebben om zijn rebelse zoon een lesje over respect te leren. Bijna twee dagen lang stond Mack vastgebonden aan een grote eikenboom achter hun huis. Zijn vader sloeg hem met een riem en slingerde Bijbelteksten naar zijn hoofd. Dat gebeurde elke keer wanneer zijn vader zijn roes had uitgeslapen en de fles even neerzette.

Twee weken later, toen Mack weer in staat was om zijn ene voet voor de andere te zetten, pakte hij zijn spullen en liep van huis weg. Maar voordat hij wegging, deed hij rattengif in elke fles drank die hij maar op de boerderij kon vinden. Daarna groef hij het kleine blikje op dat hij buiten naast het toiletschuurtje had begraven. Daarin zaten al zijn aardse kostbaarheden: een foto van het gezin, waarop iedereen met toegeknepen ogen tegen de zon in stond te kijken (met zijn vader een meter naast de anderen),

een lidmaatschapskaart van een honkbaltalent uit 1950, een kleine fles waar nog een paar druppels parfum van het merk *Ma Griffe* in zaten (het enige merk dat zijn moeder ooit had gebruikt), een klosje garen en wat naalden, een kleine zilveren F-86 straaljager van de Amerikaanse luchtmacht en al zijn spaargeld (15 dollar en 13 cent). Hij sloop het huis weer in terwijl zijn vader weer een roes lag uit te slapen en stopte een briefje onder het kussen van zijn moeder. Er stond alleen maar op: *Ik hoop dat je me ooit kunt vergeven*. Hij beloofde zichzelf dat hij nooit meer om zou kijken en dat heeft hij dan ook niet gedaan – jarenlang niet.

Dertien jaar is te jong om al helemaal alleen en zelfstandig te zijn, maar Mack had geen andere keus en hij paste zich snel aan. Hij zegt nooit zoveel over de jaren die volgden. Het grootste gedeelte ervan zwierf hij over de hele wereld, met nu weer een baantje hier en dan weer daar. Hij stuurde af en toe wat geld op naar zijn opa en oma, die het weer doorgaven aan zijn moeder. In een van die verre landen nam hij tijdens een verschrikkelijke ruzie waarin hij betrokken was geraakt, zelfs een geweer in handen, geloof ik. Hij wil niets meer met oorlog te maken hebben na wat er toen is gebeurd. Maar wat er ook mag zijn voorgevallen, hij kwam uiteindelijk terecht op een theologische hogeschool in Australië. Toen hij genoeg had van theologie en filosofie studeren, ging hij terug naar Amerika. Hij legde het bij met zijn moeder en zijn zussen en verhuisde naar Oregon waar hij Nanette Samuelson ontmoette en met haar trouwde.

In een wereld vol praters is Mack een denker en doener. Hij zegt niet veel, tenzij je hem iets rechtstreeks vraagt. En de meesten zullen gemerkt hebben dat je dat bij hem niet moet doen. *Als* hij zijn mond opendoet, vraag je je af of hij soms van een andere planeet komt. Hij is iemand die het landschap van menselijke voorstellingen en ervaringen op een andere manier beleeft dan de meesten.

Het punt is, dat hij meestal rake dingen zegt, terwijl het gros van de mensen liever het gebruikelijke wil horen, en dat heeft vaak niet

zoveel om het lijf. Degenen die hem kennen, mogen hem meestal graag, als ze er tenminste op bedacht zijn dat hij zijn gedachten over het algemeen liever voor zich houdt. En als hij zijn mond opendoet, betekent dat niet dat ze hem daarna niet meer mogen. Het is wel zo, dat ze dan niet meer zo met zichzelf weglopen.

Mack vertelde me eens dat hij vroeger, in zijn jeugd, makkelijker zei wat hij dacht. Maar hij gaf toe dat wat hij zei, voortkwam uit een overlevingsmechanisme om zijn pijn te verdoezelen. Hij gooide zijn pijn eruit en richtte die op iedereen in zijn omgeving. Hij zegt dat hij de gewoonte had om de mensen op hun fouten te wijzen en ze te vernederen waardoor hij zijn gevoel van schijnmacht en -controle handhaafde. Zo kwam hij soms niet bepaald sympathiek over.

Nu ik dit opschrijf, moet ik denken aan de Mack die ik altijd gekend heb: een heel gewoon iemand en zeker niet een bijzonder persoon, behalve dan voor hen die hem echt kennen. Hij wordt binnenkort zesenvijftig jaar en is een onopvallende blanke man, met een gedrongen postuur, hij is iets te zwaar en enigszins kalend. En dat is een beschrijving waaraan velen in deze streek voldoen. Je zou hem waarschijnlijk niet eens opmerken in een menigte en je ook niet ongemakkelijk voelen als je naast hem zou zitten in de metro, als hij op weg is naar de stad, naar een verkoopvergadering. Hij doet de meeste zaken vanuit zijn woning aan de Wildcat Road. Hij verkoopt hightech spullen waar ik niets van begrijp, technische dingetjes waarmee op de een of andere manier alles sneller gaat. Alsof het leven al niet snel genoeg gaat.

Je beseft niet hoe slim Mack is totdat je hem een gesprek hoort voeren met een technisch expert. Ik was eens bij hem toen de taal die hij gebruikte ineens voor geen meter meer op Engels leek. Ik moest mijn best doen om de waterval van vreemde woorden en informatie te kunnen volgen. Hij kan over vrijwel van alles en nog wat iets verstandigs zeggen en hoewel je merkt dat zijn mening vaststaat, laat hij je in je waarde.

Zijn favoriete gespreksonderwerpen hebben allemaal met God te maken en de schepping en waarom mensen geloven wat ze geloven. Dan lichten zijn ogen op en die glimlach, waarbij zijn lippen bij de hoeken omhoog beginnen te krullen, verschijnt op zijn gezicht, net als bij een klein kind. De vermoeidheid verdwijnt uit zijn gezicht, hij lijkt de tijd te vergeten en hij kan zich met moeite inhouden.

Maar tegelijkertijd is Mack niet bepaald religieus. Het lijkt erop dat hij een soort haat-liefdeverhouding heeft ten aanzien van religie en misschien zelfs met God, die hij ervan verdenkt daar ergens, hoog verheven en ver weg, dingen zit uit te broeden. Soms sijpelen kleine stekelige opmerkingen door de scheurtjes in zijn verdedigingsmuur, als pijltjes die in het vergif van een bron ergens diep in zijn binnenste zijn gedoopt. En als we elkaar soms tegen het lijf lopen, bijvoorbeeld 's zondags in de kerk (de 55^e Onafhankelijke Vergadering van Johannes de Doper, zoals we haar meestal noemen), kun je merken dat hij zich niet zo op zijn gemak voelt.

Mack is nu al meer dan drieëndertig jaar getrouwd met Nan en dat waren voor het merendeel gelukkige jaren. Hij beweert dat zij zijn leven heeft gered en daarvoor een hoge prijs heeft betaald. Om de een of andere reden, die je begrip te boven gaat, schijnt ze meer dan ooit van hem te houden. En dat terwijl ik de indruk heb dat hij haar vroeger behoorlijk pijn heeft gedaan. Degenen van wie we het meest houden, kunnen ons immers ook het hardst raken. Maar genade binnen een relatie gaat ook diep – iets wat zelden te begrijpen is voor buitenstaanders.

Hoe het ook zij, Mack is dus getrouwd met Nan en zij is het cement dat de stenen in hun gezin bij elkaar houdt. Terwijl Mack in zijn leven heeft geworsteld met veel soorten grijs, is haar wereld over het algemeen zwart-wit. Gezond verstand gebruiken is zo iets natuurlijks voor Nan, dat zij het niet beschouwt als een gave, wat het eigenlijk wel is. Het gezin grootbrengen weerhield haar ervan om haar droom om dokter te worden na te jagen, maar ze

munten uit als verpleegster en verwierf grote erkenning voor haar werk met terminale kankerpatiënten. Waar Macks relatie met God ‘breed’ genoemd kan worden, is die van Nan diep.

Deze twee zo verschillende mensen zijn de ouders van vijf prachtige kinderen. Mack zegt graag dat ze hun knappe uiterlijk van hem hebben ‘want Nan heeft het hare nog steeds zelf’. Twee van de drie jongens wonen niet meer thuis. Jon is pas getrouwd en werkt op de verkoopafdeling van een bedrijf in de buurt en Tyler heeft net zijn middelbareschooldiploma behaald en gaat studeren. Josh en een van de twee meisjes, Katherine (Kate), zijn nog thuis en zitten op de plaatselijke middelbare school. En dan heb je nog het nakomertje: Melissa, of Missy zoals we haar graag noemden. Zij... nou ja, op de volgende bladzijden zul je een paar van hen beter leren kennen.

De afgelopen paar jaren zijn, hoe zal ik het zeggen, behoorlijk vreemd geweest. Mack is veranderd. Hij is nu nog ongewoner en bijzonderder dan hij al was. Ik heb hem altijd al gekend als een zachtaardige en vriendelijke man, maar na zijn verblijf in het ziekenhuis drie jaar geleden, is hij... nou ja, nog aardiger geworden. Hij is nu een van die zeldzame mensen die zich volkomen op hun gemak voelen met zichzelf. En ik voel me bij hem zo op mijn gemak als bij niemand anders. Als we weer allebei onze eigen weg gaan, heb ik het gevoel dat ik het beste gesprek van mijn leven heb gehad, zelfs al ben ik het meest aan het woord geweest. En wat God betreft, Macks relatie met God heeft zich nu ook verdiept. Maar die stap heeft hem aardig wat gekost.

Deze tijd is heel anders dan zo’n zeven jaar geleden, toen *Het Grote Verdriet* zijn leven binnenkwam en hij bijna niet meer sprak. Omstreeks die tijd, dat duurde zo’n twee jaar, kwamen we vrijwel niet meer bij elkaar. Het was net alsof we dat hadden afgesproken, maar dat was niet zo. Ik zag Mack alleen maar zo nu en dan bij de supermarkt en zelfs nog minder bij de kerk. En hoewel we elkaar meestal wel even vluchtig begroetten, spraken we niet echt met

elkaar. Hij vond het zelfs moeilijk om me recht aan te kijken. Misschien wilde hij geen gesprek beginnen omdat dan mogelijk de wond in zijn hart zou worden opengehaald.

Maar dat veranderde allemaal na een afschuwelijk voorval met... daar ga ik weer, ik loop weer op de zaken vooruit. We komen daar wel op als het zover is. Laat ik volstaan met te zeggen dat Mack de afgelopen jaren zijn leven heeft teruggevonden en dat de last van Het Grote Verdriet van hem werd afgenomen. Wat er drie jaar geleden gebeurde, heeft de melodie van zijn leven volkomen veranderd en het is een lied dat ik jou graag wil laten horen.

Hoewel hij zich mondeling heel goed kan uiten, schrijft Mack minder vlot. Hij weet dat ik dat juist heel fijn vind om te doen. Daarom heeft hij mij gevraagd om dit verhaal voor hem op papier te zetten, zijn verhaal, 'voor de kinderen en voor Nan'. Hij wilde met dat verhaal zijn liefde voor hen betuigen en hun laten weten wat er diep vanbinnen in hem is omgegaan. Je weet wel, die plek waar je helemaal alleen en op jezelf bent. En misschien ook wel samen met God, als je in Hem gelooft. Het is natuurlijk mogelijk dat God er is, zelfs al geloof je niet in Hem. Dat zou nu net iets voor Hem zijn. Niet voor niets wordt Hij wel eens *De Grote Interventie* genoemd.

Wat je nu op het punt staat te gaan lezen, is iets waar Mack en ik maandenlang over hebben gedaan om het op papier te zetten. Het is nogal, nou ja... Nee, het is *heel erg* ongewoon. Of sommige gedeelten feitelijk waar of niet waar zijn, kan ik niet beoordelen. Laat ik volstaan met te zeggen dat sommige dingen wetenschappelijk gezien misschien niet te bewijzen zijn en toch waar kunnen zijn. Ik kan je vertellen dat het mij, ook omdat ik deel uitmaak van het verhaal, heel diep heeft geraakt, op plekken waar ik daarvoor nog nooit ben geweest en waarvan ik niet eens wist dat ze er waren. Ik moet je bekennen dat ik vreselijk graag wil dat alles wat Mack me heeft verteld waar is. Meestal voel ik dat ik daar samen met hem ben, maar soms, als de zichtbare wereld van beton en computers

de *echte* wereld lijkt te vertegenwoordigen, ben ik dat gevoel kwijt en heb ik zo m'n twijfels.

Tot slot nog wat kanttekeningen. Mack wil graag dat je het volgende in gedachten houdt als je dit verhaal toevallig tegen bent gekomen en je er niets aan vindt. Zijn reactie is dan: 'Het spijt me... misschien is het niet voor jou bestemd.' Hoewel, dan misschien juist wel. Wat je nu gaat lezen is wat Mack zich, naar eer en geweten, herinnert van wat er toen is gebeurd. Dit is *zijn* verhaal, niet dat van mij. Daarom kom ik er maar een enkele keer in voor en dan nog alleen in de derde persoon enkelvoud, vanuit Macks oogpunt gezien.

Ons geheugen kan soms bedrieglijk zijn, vooral als er iets naars is gebeurd. Het zou mij niet verbazen als, ondanks dat we onze uiterste best hebben gedaan om alles zo nauwkeurig mogelijk weer te geven, er wat feitelijke onjuistheden en herinneringen op de volgende bladzijden staan. Dat is dan niet met opzet gebeurd. Ik kan je verzekeren dat de gesprekken en gebeurtenissen net zo zijn weergegeven als Mack ze zich kon herinneren, dus... val hem niet te hard.

Zoals je zult merken, zijn het niet zulke eenvoudige zaken om over te praten.

Willie

Een samenloop van omstandigheden

*Midden in mijn leven ontsprongen twee wegen,
hoorde ik een wijs iemand zeggen.
Ik koos de minst bewandelde weg.
En iedere dag en iedere nacht maakte dát het verschil.*

Larry Norman (met excuses aan Robert Frost)

Na een ongewoon droge winter viel in maart de regen met bakken uit de hemel. Vervolgens daalde een koufront uit Canada neer, dat bleef hangen door de draaiende wind die vanuit het oosten van Oregon door de bergengte joeg. Hoewel de lente niet lang meer op zich zou laten wachten, was Koning Winter niet van plan zijn zwaarbevochten heerschappij zonder slag of stoot op te geven. Een vers pak sneeuw lag als een deken over het kustgebergte en de regen veranderde direct in ijs zodra de druppels de bevroren grond buiten het huis raakten. Genoeg reden voor Mack om zich met een boek en een glas warme cider in de warmte van het knapperende haardvuur te nestelen.

Maar in plaats daarvan logde hij vanuit huis in op zijn computer in de stad en besteedde het grootste deel van de ochtend aan zijn werk. Hij zat op zijn gemak, in pyjamabroek en T-shirt, in zijn

werkkamer en pleegde zijn verkooptelefoontjes, voor het merendeel naar nummers aan de oostkust van de Verenigde Staten. Af en toe stopte hij even om te luisteren naar de helder tegen zijn raam tikkende hagel en om te zien hoe de ijzel buiten een steeds dikkere laag vormde. Hij zat noodgedwongen opgesloten, door het ijs gevangen in zijn eigen huis, en hij had daar niets op tegen.

Stormen die de dagelijkse gang van zaken verstoren, hebben iets plezierigs. Sneeuw of ijzel verlossen je ineens van verwachtingen, van normen die je moet halen en van de druk die afspraken en roosters op je leggen. En in tegenstelling tot ziekte is het vooral een ervaring die je met anderen deelt in plaats van haar in je eentje te ondergaan. Het is net alsof je een gemeenschappelijke zucht hoort slaken vanuit de nabijgelegen stad en het omliggende platteland, waar de natuur tussenbeide is gekomen om de vermoeide mensen wat verademing te geven voor zover ze daartoe in staat zijn. Degeenen die erdoor getroffen worden, zijn met elkaar verbonden door het excuus dat hun geboden wordt, en hun harten zijn ineens en onverwachts wat van slag. Verontschuldigheden zijn niet nodig als je niet verschijnt op een afspraak. Iedereen heeft begrip voor de bijzondere omstandigheden die je afwezigheid rechtvaardigen. En het feit dat de druk om ergens aan te moeten voldoen plotseling van je wordt afgenomen, geeft een opgelucht gevoel.

Het is natuurlijk ook zo dat stormen de handel verstoren, en hoewel enkele bedrijven er wat extra's door verdienen, lijden andere verlies. Daardoor kan niet iedereen het waarderen wanneer alles tijdelijk plat ligt. Maar deze bedrijven kunnen niemand de schuld geven voor hun omzetverlies of voor het feit dat hun werknemers niet komen opdagen op kantoor. Zelfs al duurt het maar een dag of twee, op de een of andere manier heeft iedereen even het gevoel dat hij de baas is van zijn eigen wereldje, gewoon doordat die kleine druppels water bevroren wanneer ze de grond raken.

Zelfs alledaagse handelingen worden bijzonder. Eenvoudige karweitjes krijgen iets avontuurlijks en je ondergaat ze in een ver-

hoogde staat van paraatheid. Aan het eind van de middag schoot Mack in zijn kleren, trok de deur achter zich dicht en liep, of beter gezegd glibberde, over de paar honderd meter lange oprijlaan naar de brievenbus. Het ijs had dit karweitje op een raadselachtige manier veranderd in een strijd tegen de elementen. Voor Mack leek het alsof hij zijn vuist ophief tegen de brute kracht van de natuur en die uitdagend midden in haar gezicht uitlachte. Het feit dat niemand het zou opmerken of zou kunnen schelen, maakte hem niets uit. De gedachte alleen al deed hem glimlachen.

De ijskoude regendruppels prikten op zijn wangen en handen toen hij voorzichtig voortglibberde over de licht hellende oprijlaan. Hij vermoedde dat hij eruitzag als een dronken zeeman die behoedzaam naar het volgende spuigat waggelde. Als je het hoofd moet bieden aan de kracht van een ijsstorm, loop je niet bepaald te koop met je zelfbewustheid. De bulderende storm beukt op je in. Twee keer gleeed Mack uit en moest hij voorzichtig weer over-eind krabbelen voordat hij zijn armen om de brievenbus heen kon slaan, alsof hij een verloren gewaande vriend omhelsde.

Hij rustte even uit om de schoonheid van de kristallen wereld om zich heen in zich op te nemen. Alles weerspiegelde licht en droeg bij aan de sprookjesachtige schittering van de namiddag. De bomen in het veld van de buurman hadden allemaal doorschijnende mantels aangedaan en stonden daar op unieke wijze alleen en toch samen door hun identieke aankleding. De wereld zag er wonderlijk uit en een kort ogenblik, niet langer dan een paar seconden, viel door deze schitterende pracht Het Grote Verdriet van Macks schouders af.

Het kostte hem zowat een minuut om al het ijs weg te slaan dat de klep van de brievenbus had verzegeld. De beloning voor zijn inspanning was een enkele envelop met daarop in drukletters zijn voornaam. Er zat geen postzegel op, geen stempel en geen afzender. Nieuwsgierig scheurde hij de envelop open, wat niet zo eenvoudig was met vingers die stijf begonnen te worden door de

kou. Met zijn rug naar de harde wind die hem de adem benam, peuterde hij ten slotte een rechthoekig stukje papier uit de envelop. In drukletters stond er niet meer dan dit:

Mackenzie,

Het is alweer een tijdje geleden. Ik heb je gemist.

Als je me wilt ontmoeten, ik ben komend weekend bij de hut.

Papa

Mack verstijfde. Hij voelde zich misselijk en daarna boos worden. Hij dacht bewust zo min mogelijk aan de hut, en wanneer hij er dan toch aan dacht waren zijn gedachten noch vriendelijk noch goed. Als dit iemands idee van een goede grap was, dan sloeg de afzender de plank volkomen mis. En om het briefje te onderteekenen met *Papa*, maakte het alleen nog maar afschuwelijker.

'Dwaas,' gromde hij en dacht aan Tony, de postbode, een overdreven vriendelijke Italiaan met een groot hart, maar met weinig tact. Hoe kwam hij erbij om zo'n belachelijke envelop te bezorgen? Er zat niet eens een postzegel op. Mack propte de envelop en het briefje in zijn jaszak en draaide zich om naar zijn huis om de gladde weg terug te lopen. De windvlagen die op de heenweg geprobeerd hadden hem tegen te houden, versnelden nu zijn oversteek van de steeds dikker wordende minigletsjer.

Eigenlijk ging het best goed, totdat hij op de plek kwam waar de oprijlaan een beetje afliep en een flauwe bocht naar links maakte. Zonder dat hij er moeite voor deed of dat het zijn bedoeling was, maakte hij wat snelheid. Hij gleed voort op zijn schoenen met zolen die zo stroef waren als de poten van een eend die op een bevroren vijver landt. Terwijl hij wild met zijn armen zwaaide in de hoop zijn evenwicht te bewaren, merkte Mack dat hij regelrecht afstevende op de enige boom van redelijk formaat langs de oprijlaan. De boom waarvan hij enkele maanden geleden nog de laaghangende takken had afgehakt. En nu stond die boom hem

daar halfnaakt op te wachten, klaar om hem te ontmoeten en naar het leek verlangend om wraak te nemen voor het verlies van enkele van zijn takken. In een opwelling koos Mack voor zijn eigen veiligheid en liet zich vallen door zijn voeten te laten wegslijpen. Je kon maar beter een pijnlijk achterwerk hebben dan reepjes vel van je gezicht af te moeten trekken.

Maar door de stoot adrenaline die door zijn aderen raasde, ging hij te ver. In slow motion zag Mack zijn voeten vlak voor hem de lucht in gaan, alsof ze omhoog gezwaid werden door de een of andere valstrik in een oerwoud. Hij landde hard met zijn achterhoofd op de grond en gleeed vervolgens weg, om als een hoop vuil te belanden aan de voet van de glinsterende boom, die boven hem uit leek te torenen met een zelfvoldane blik vol afkeer en teleurstelling. Even werd de wereld om hem heen zwart, althans zo leek het. Hij lag daar, versuft, en keek omhoog naar de lucht. Hij kneep zijn ogen samen toen de ijzige neerslag zijn gloeiende gezicht begon af te koelen. Een paar tellen voelde alles eigenaardig, warm en vredig. Zijn boosheid was verdwenen door de smak die hij had gemaakt. ‘Wie is er nu een idioot?’ mopperde hij in zichzelf, in de hoop dat niemand hem had gezien.

De kou kroop langzaam door zijn jas en trui heen en Mack besepte dat de ijsregen, die onder hem eerst smolt en dan weer aanvroor, binnen afzienbare tijd voor veel ongemak zou zorgen. Hij kreunde en voelde zich een oude man toen hij zich omrolde tot hij op zijn handen en voeten steunde. Pas toen zag hij het helderrode glijspoor van zijn val, vanaf het punt waar hij de grond had geraakt tot waar hij nu zat. Alsof het plotselinge besef van zijn verwonding het startsein had gegeven, kroop er een doffe, kloppende pijn naar zijn achterhoofd. Instinctief bracht hij zijn hand naar de bron van dit gebons en toen hij zijn hand terugtrok zag hij dat die rood kleurde door het bloed.

Terwijl hij aan het ruwe ijs en het scherpe grind van de oprijlaan zijn handen en knieën openhaalde, kroop en gleeed Mack

langzaam vooruit, totdat hij een wat vlakker stuk van de oprijlaan bereikte. Het kostte hem heel wat moeite om op zijn benen te gaan staan en voetje voor voetje het huis te bereiken, vernederd door de machten van het ijs en de zwaartekracht.

Eenmaal binnen wierp Mack de buitenste lagen van zijn kleding zo goed en kwaad als hij kon van zich af. Hij besloot de natte, met bloed doordrenkte spullen te laten liggen waar hij die in de hal had neergekwakt, en trok zich met pijn en moeite terug in de badkamer om zijn wonden eens beter te bekijken. Het was duidelijk dat de ijzige oprijlaan het had gewonnen. Uit de wond op zijn achterhoofd druppelde nog steeds bloed en er zaten steentjes in. Zoals hij al vreesde, zat er een behoorlijke bult op zijn hoofd, die eruitzag als de hoge rug van een walvis die door de woeste golven van zijn dunnende haar heen stak.

Mack vond het een lastig karwei om zichzelf op te lappen terwijl hij probeerde achter op zijn hoofd te kijken met een kleine handspiegel, die het omgekeerde beeld van de badkamerspiegel weergaf. Een kortstondige frustratie later gaf hij het maar op, niet in staat om zijn handen de goede kant op te laten gaan en er niet zeker van welke van de twee spiegels tegen hem loog. Hij voelde voorzichtig aan de gapende wond en slaagde erin om de grootste stukken vuil eruit te halen, tot het te veel pijn deed om nog verder te gaan. Hij pakte wat desinfecterende zalf en smeerde die zo goed als hij kon op de wond. Daarna bond hij een washandje om zijn achterhoofd met wat verbandgaas uit een la in de badkamer. Toen hij zichzelf bekeek in de spiegel, vond hij dat hij wel wat weg had van zo'n ruige zeeman uit *Moby Dick*. Hij moest erom lachen en kromp daarbij meteen ineen.

Voor wat echte medische verzorging moest hij wachten tot het Nan zou lukken thuis te komen. Getrouwd zijn met een verpleegkundige had zo z'n voordelen. Hij wist dat hoe slechter hij eruitzag, hoe meer hij zou kunnen rekenen op medelijden. Er is vaak voordeel te vinden in nadeel, als je er maar op bedacht bent. Hij

nam een paar niet te zware pijnstillers om het kloppende gevoel te dempen en hinkte naar de voordeur.

Het briefje was geen moment uit Macks gedachten geweest. Terwijl hij de stapel natte en bloederige kleding overhoop haalde, vond hij het uiteindelijk in zijn jaszak, wierp er even een blik op en liep terug naar zijn werkkamer. Hij zocht het nummer van het postkantoor op en toetste het in. Zoals hij al had verwacht, kwam Annie aan de telefoon, de directrice van het postkantoor die alles van iedereen wist. ‘Hallo, is Tony daar toevallig?’

‘Ha, Mack, ben jij dat? Ik herkende je stem wel.’ Natuurlijk herkende ze zijn stem. ‘Sorry, maar Tony is nog niet terug. Eerlijk gezegd sprak ik hem net nog via de radio en hij is nog maar halverwege Wildcat Road, nog niet eens bij jouw huis. Wil je dat ik contact met hem opneem, of zal ik een boodschap voor hem achterlaten?’

‘O, hallo. Ben jij het Annie?’ Hij kon het niet laten, hoewel haar midwesterse accent geen twijfel toeliet. ‘Sorry, ik was even bezig. Ik heb niet gehoord wat je net zei.’

Ze lachte. ‘Kom op, Mack, ik weet dat je alles hebt verstaan. Probeer me nou niet in de maling te nemen. Ik ben niet van gisteren, hoor! Wat moet ik tegen hem zeggen als hij terugkomt?’

‘Nou, eigenlijk heb je mijn vraag al beantwoord.’

Even was het stil aan de andere kant van de lijn. ‘Ik kan me niet herinneren dat je me iets vroeg. Wat is er met jou aan de hand, Mack? Heb je verdovende middelen gebruikt, of doe je dat alleen op zondagochtend om de kerkdienst door te komen?’ Toen begon ze te lachen, alsof haar eigen gevatheid haar verraste.

‘Annie, je weet dat ik geen drugs gebruik, nooit heb gedaan en ook nooit zal doen.’ Daar wist Annie natuurlijk niets van, maar Mack wilde geen enkel risico lopen dat zij zich dit gesprek over een paar dagen anders zou herinneren. Het zou niet de eerste keer zijn, dat haar zogenaamde gevoel voor humor leidde tot een mooi verhaal dat even later als waargebeurd werd beschouwd. Hij zag

zijn naam al op de voorbedelijst van de kerk staan. ‘Het is al goed, ik spreek Tony wel een andere keer. Het geeft niet.’

‘Oké dan, blijf wel binnen met dit weer, dat is veiliger. Ik weet het niet, maar een ouwe kerel als jij kan zijn gevoel voor evenwicht wel eens zijn kwijtgeraakt door de jaren heen. Het zou jammer zijn als je uitgleed en je trots daarmee gekrenkt werd. Zoals het er nu naar uitziet, redt Tony het niet eens tot jouw huis. Met sneeuw, hagelbuien en duisternis kunnen we wel omgaan, maar met deze ijzel... Dat is eigenlijk niet te doen.’

‘Bedankt, Annie. Ik zal proberen aan je advies te denken. Ik spreek je later wel weer. Dag.’ Zijn hoofd bonsde meer dan ooit, kleine hamertjes klopten op het ritme van zijn hart.

Dat is vreemd, dacht Mack, wie haalt het nou in zijn hoofd om zoiets in *onze* brievenbus te doen? De pijnstillers werkten nog niet optimaal, maar wel voldoende om de zorgen die hij voelde opkomen wat af te zwakken. Plotseling werd hij erg moe. Hij legde zijn hoofd op zijn bureau en dacht dat hij was weggedoezeld, toen de telefoon hem wakker deed schrikken.

‘Eh... hallo?’

‘Hallo, lieverd. Sliep je?’ Nan klonk ongewoon opgewekt, al dacht hij de droefheid te kunnen horen die eigenlijk bij elk gesprek dat zij voerden onder de oppervlakte lag. Zij hield wel van dit weer, net als hij soms. Hij knipte de bureaulamp aan en keek op de klok. Tot zijn verbazing was hij zeker een paar uur onder zeil geweest.

‘Eh, sorry, ik denk dat ik even weg was.’

‘Nou, je klinkt een beetje versuft, is alles goed?’

‘Jawel.’ Hoewel het al bijna donker was geworden, kon Mack zien dat de storm nog niet was gaan liggen. Er lag zelfs nog een dikkere laag ijs. De takken van de bomen hingen laag en hij wist dat er uiteindelijk een paar zouden afbreken, zeker als het harder zou gaan waaien. ‘Ik had wat ruzie met de oprijlaan toen ik de post ging ophalen, maar verder gaat het wel. Waar ben jij nu?’

‘Ik ben nog bij Arlene. Ik denk dat ik vannacht met de kinderen maar hier blijf. Voor Kate is het goed om onder familie te zijn... Dat lijkt haar wat in evenwicht te brengen.’ Arlene was Nans zus, ze woonde aan de overkant van de rivier, in de staat Washington. ‘Hoe dan ook, het is toch te glad om naar buiten te gaan. Hopelijk is het morgen beter. Ik wou dat ik al thuis was geweest voordat het zo slecht werd, maar nou ja...’ Ze zweeg even. ‘Hoe is het daar?’

‘Ongelooflijk mooi. Het is heel wat veiliger om ernaar te kijken dan om erdoorheen te lopen, neem dat maar van mij aan. Ik wil in ieder geval niet dat je probeert hiernaartoe te komen met dit weer. Alles ligt stil. Ik geloof zelfs dat Tony de post niet eens heeft kunnen bezorgen.’

‘Ik dacht dat je de post al had gekregen?’

‘Nee, er was geen post. Ik dacht dat Tony al geweest was en ik ging naar buiten om die te halen. Er...’ hij aarzelde even en keek naar het briefje dat voor hem op het bureau lag, op de plek waar hij het had neergelegd. ‘De post was nog niet geweest. Ik belde Annie en ze zei dat het Tony misschien niet zou lukken om de heuvel op te komen. Ik ga niet nog een keer naar buiten om te kijken of het hem misschien al is gelukt. Maar eh...’ hij veranderde snel van onderwerp om verdere vragen te ontlopen, ‘hoe gaat het met Kate?’

Het was even stil en daarna volgde er een diepe zucht. Toen Nan sprak, had ze haar stem gedempt tot een zacht gefluister. Hij maakte eruit op dat ze met haar hand het mondstuk bedekte aan de andere kant van de lijn. ‘Mack, ik wou dat ik dat wist. Het is net alsof je tegen een muur praat en wat ik ook probeer, ik kom er niet doorheen. Als we met de familie bij elkaar zitten, lijkt ze even uit haar schulp te kruipen, maar even later sluit ze zich weer af. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik heb gebeden en nog eens gebeden dat Papa ons helpt om een manier te vinden om tot haar door te dringen, maar...’ ze wachtte even, ‘ik heb het gevoel dat Hij niet luistert.’

Daar had je het. Papa was Nans favoriete naam voor God. De naam drukte de vreugde uit die zij ervoer in de intieme vriendschap met Hem.

‘Liefje, ik weet zeker dat God weet wat Hij doet. Het komt allemaal wel goed.’ De woorden stelden hem zelf niet gerust, maar hij hoopte dat ze de bezorgdheid die hij in haar stem had gehoord wat zouden wegnemen.

‘Dat weet ik,’ verzuchtte ze. ‘Maar ik zou willen dat Hij wat meer vaart maakte.’

‘Ik ook,’ was alles wat Mack kon uitbrengen. ‘Nou, blijf jij met de kinderen maar daar, dan ben je tenminste veilig. Doe Arlene en Jimmy de groeten van me en bedank hen namens mij. Ik hoop je morgen weer te zien.’

‘Goed, schat. Ik moet nu gaan en de anderen helpen. Iedereen is druk bezig kaarsen te zoeken voor het geval dat de stroom uitvalt. Doe jij dat ook maar. Er liggen er een paar in het kastje boven het aanrecht en er ligt nog wat brooddeeg in de koelkast. Dat kun je in de oven doen. Red je het wel, denk je?’

‘Jawel, het is vooral mijn trots die is gekrenkt.’

‘Nou, doe maar rustig aan. Ik hoop je morgenochtend weer te zien.’

‘Dat is goed, meisje. Pas goed op jezelf en bel me als je iets nodig hebt. Dag.’

Dat was een domme opmerking, bedacht hij zich toen hij had opgehangen. Zo’n typische mannengedachte, alsof hij hen zou kunnen helpen als ze iets nodig hadden.

Mack staarde naar het briefje. Het was verwarrend en pijnlijk om orde te scheppen in de draaiende warboel van emoties en donkere beelden die als een wolk zijn gedachten bedekten. Er schoten talloze gedachten door zijn hoofd. Ten slotte gaf hij het op, vouwde het briefje dubbel, deed het in een klein blikje dat hij op zijn bureau had staan en knipte het licht uit.

Mack vond iets om in de magnetron op te warmen, pakte een

stel dekens en kussens onder zijn arm en liep naar de woonkamer. Een snelle blik op de klok maakte hem duidelijk dat de Bill Moyer-show net was begonnen; een van zijn favoriete programma's. Moyer was een van de weinige mensen die Mack graag eens zou willen ontmoeten. Hij had uitstraling en was openhartig, iemand met veel liefde voor zowel mensen als de waarheid. Daarnaast had hij een ongewoon heldere kijk op de dingen. Vanavond ging een van de verhalen over Boone Pickens, een man die in de olie zat, maar nu nota bene naar water ging boren.

Haast zonder erbij na te denken en zonder zijn blik van de televisie af te wenden, pakte Mack een lijstje met een foto van een klein meisje en drukte het tegen zijn borst. Met zijn andere hand trok hij de dekens tot onder zijn kin en zonk dieper weg in de kussens op de bank.

Even later was er een zacht gesnurk te horen, terwijl het televisieprogramma verderging met een reportage over een ouderejaars student in Zimbabwe die kritiek had geuit op de regering van zijn land. Maar Mack lag al te worstelen met zijn dromen. Misschien dat hij deze keer geen nachtmerries zou krijgen, maar alleen zou dromen over ijs en bomen en zwaartekracht.

De duisternis neemt toe

Niets maakt ons zo eenzaam als onze geheimen.

Paul Tournier

's Nachts kwam er onverwacht een zachte wind opzetten, die al het ijs deed smelten. Binnen vierentwintig uur werd het lenteachtig warm. Mack sliep een dromeloze slaap tot ver in de ochtend. Toen hij uiteindelijk opstond van de bank en naar buiten keek, vond hij het jammer dat de wonderlijke ijsvormen zo snel weer waren verdwenen, maar hij was heel blij Nan en de kinderen weer te zien, toen die een uurtje later aankwamen. Nan begon natuurlijk eerst te mopperen over het feit dat hij zijn bloederige troep niet in de wasmand had gelegd en slaakte daarna een hoop aangename oh's en ah's toen ze de wond op zijn hoofd bekeek. Mack genoot van de aandacht en het duurde niet lang voor Nan de wond had schoongemaakt en verbonden en wat eten voor Mack had klaargemaakt. Hij begon niet over het briefje, hoewel het nooit helemaal uit zijn gedachten verdween. Hij wist nog steeds niet wat hij ervan moest denken en hij wilde Nan er niet in betrekken, want misschien was het toch alleen maar een miselijke grap.

Kleine afleidingen, zoals de hagelstorm, waren een welkome, hoewel korte, verademing in de last van zijn eeuwige metgezel: Het Grote Verdriet, zoals hij het noemde. Kort na de zomer waarin Missy verdween, had Het Grote Verdriet zich om zijn schouders heen gedrapeerd als een gewatteerde deken. De last ervan gaf hem een vermoeide oogopslag en afhangende schouders. Zelfs zijn pogingen om haar van zich af te schudden waren uitputtend, alsof zijn armen zaten vastgenaaid in de grauwe plooien van wanhoop. Op de een of andere manier was hij er deel van uit gaan maken. Hij at, werkte, had lief, droomde en speelde in dit zwaarmoedige gewaad en ging eronder gebukt alsof hij een mantel van lood aanhad. Iedere dag sleepte hij zich voort in een sombere neerslachtigheid die de kleur uit alle dingen wegzoog.

Soms voelde hij hoe Het Grote Verdriet langzaam zijn borst en hart omklemde als een boa constrictor. Op andere momenten droomde hij dat zijn voeten vastzaten in zachte, vastzuigende modder. Als in een flits zag hij hoe Missy vlak voor hem over een bospad rende, haar rode katoenen jurkje versierd met weidbloemen flitste tussen de bomen door. Ze was zich helemaal niet bewust van de donkere schaduw die achter haar aankwam. Hoewel hij wanhopig naar haar probeerde te schreeuwen om haar te waarschuwen, kwam er geen geluid uit zijn keel en was hij steeds te laat en niet bij machte haar te redden. Hij kwam dan met een ruk overeind in bed, zijn gekwelde lichaam drijfnat van het zweet, waarbij golven van misselijkheid, schuld en spijt over hem heen spoelden, als een surrealistische vloedstroom.

Het verhaal van de verdwijning van Missy wordt helaas, in tegenstelling tot veel andere verhalen, niet vaak verteld. Het gebeurde in het weekend na Labor Day, de laatste vakantiedag voordat het nieuwe schooljaar zou aanbreken. Mack had de stoute schoenen aangetrokken om met de jongste drie kinderen te gaan kamperen bij het Wallowameer, in Noordoost-Oregon. Nan moest naar een bijscholingscursus in Seattle en de oudste twee jongens waren

alweer terug naar de universiteit of hielpen in een zomerkamp. Maar Mack had er alle vertrouwen in dat hij over voldoende kampeerervaring en zorgzaamheid beschikte. Nan had hem dat wel bijgebracht.

De prikkeling van het avontuur en de kampeerkoorts had iedereen te pakken en door het huis ging een wervelwind van activiteiten. Als ze het op Macks manier hadden gedaan, hadden ze gewoon een verhuishwagen achter hun huis gezet en alles wat ze nodig hadden voor het weekend erin geschoven. Op een gegeven moment vond Mack dat hij even moest pauzeren en zocht hij zijn luie stoel op, na Judas de poes eruit te hebben gejaagd. Hij wilde net de radio aanzetten toen Missy aan kwam rennen met haar kleine plexiglazen bak in haar handen.

‘Mag ik m’n insectenverzameling meenemen als we gaan kamperen?’ vroeg ze.

‘Wil je dat ongedierte meenemen?’ bromde Mack, zonder veel aandacht aan haar te besteden.

‘Papa, het is geen ongedierte. Het zijn insecten. Kijk eens, ik heb er een heleboel.’

Met tegenzin draaide Mack zich naar zijn dochter toe, die, nu ze merkte dat hij naar de bak keek, begon uit te leggen wat er allemaal in zat.

‘Kijk eens, dat zijn twee sprinkhanen. En kijk daar eens op dat blad, dat is mijn rups en daar ergens... O, daar is ze! Zie je mijn lieveheersbeestje? En ik heb ook nog een vlieg ergens en wat mieren.’

Terwijl ze haar verzameling inventariseerde, deed Mack zijn best wat interesse te tonen en knikte af en toe.

‘Nou, mag ik ze meenemen?’

‘Natuurlijk, lieverd. Misschien kunnen we ze daar dan loslaten als we er eenmaal zijn.’

‘Nee, dat mag ze niet!’ klonk een stem uit de keuken. ‘Missy, je moet je verzameling maar thuis laten, schatje. Vertrouw me maar,

ze zijn hier veiliger.’ Nan stak haar hoofd om de hoek van de keukendeur en fronste liefdevol haar wenkbrauwen toen Mack zijn schouders ophaalde.

‘Ik heb het geprobeerd, liefje,’ fluisterde hij Missy toe.

‘Grrr,’ gromde Missy. Maar ze wist dat ze de slag had verloren, ze pakte de bak op en liep het huis in.

Donderdag tegen de avond zat de bestelauto helemaal afgeladen vol. Mack had de vouwwagen erachter gekoppeld en de lichten en de remmen getest. Vrijdagochtend vroeg, nadat Nan de kinderen van raad en wat laatste waarschuwingen had voorzien over veiligheid, gehoorzaamheid, tanden poetsen ’s morgens, het gevaar van katten oppakken die witte strepen op hun rug hebben en zulk soort dingen, vertrokken ze. Nan reed naar het noorden via snelweg 205 naar Washington en Mack en zijn drie maatjes vertrokken naar het oosten over snelweg 84. Ze zouden dinsdagavond terugkomen, net op tijd voor de eerste schooldag.

Het gebied van de Columbia River Gorge is op zich al de moeite van een bezoek waard, met adembenemende uitzichten van door rivieren doorsneden plateaus, die daar als slapende wachtposten staan in de nazomerse warmte. In september en oktober tref je vaak het mooiste weer in Oregon. De Indian Summer begint rond Labor Day en duurt voort tot Halloween. Daarna wordt het meestal snel koud, nat en akelig. Dit jaar vormde daarop geen uitzondering. De verkeersdrukke en het weer werkten prachtig mee en het gezelschap merkte nauwelijks hoe de tijd en de kilometers voorbijvlogen.

Het viertal stopte bij de Multnomahwaterval om in een kiosk een kleurboek en waskrijtjes voor Missy te kopen en twee goedkope, waterbestendige wegwerpcamera’s voor Kate en Josh. Daarna besloten ze het pad naar boven te nemen naar de brug vanwaar je de waterval goed kon zien. Het was niet ver lopen. Vroeger was er een pad geweest dat om het kleine meertje heen voerde naar een ondiepe grot achter het neerstortende water. Maar helaas

was het nu door de parkbeheerder afgezet, omdat de rotsen teveel uitgesleten waren door erosie. Missy vond het heerlijk hier en ze smeekte haar vader om nog eens te vertellen over het mooie indiaanse meisje, de dochter van het opperhoofd van de Multnomahstam. Na wat gesteggel gaf Mack toe en stak van wal, terwijl ze allemaal door de nevel heen hun blik richtten op de watermassa die zich naar beneden stortte.

Het verhaal ging over een prinses en enig kind van haar al oudere vader. Het opperhoofd hield heel veel van zijn dochter en zocht zorgvuldig een echtgenoot voor haar uit: een jonge krijger en opperhoofd van de Clatsopstam. Hij wist dat zijn dochter van hem hield. De twee stammen kwamen samen om de dagen van het trouwfeest te vieren, maar voordat dat plaatsvond brak er plotseling een vreselijke ziekte onder de mannen uit, waardoor velen stierven.

De oudsten en de opperhoofden kwamen bij elkaar om te bespreken wat ze tegen de verwoestende ziekte, die de gelederen van de krijgers snel uitdunde, zouden kunnen doen. De oudste medicijnman onder hen vertelde dat zijn eigen vader, toen hij oud was en de dood naderde, had voorspeld dat er een vreselijke ziekte zou uitbreken die hun mannen zou doden. Een ziekte die alleen gestopt zou kunnen worden als een maagdelijke, onschuldige dochter van een opperhoofd bereid zou zijn haar leven te geven voor haar volk. Om die profetie te vervullen, zou ze vrijwillig naar een rots boven de Grote Rivier moeten klimmen om vandaar haar dood tegemoet te springen op de rotsen onder haar.

Ongeveer twaalf jonge vrouwen, allen dochters van opperhoofden, werden voor de raad van oudsten gebracht. Na langdurig overleg werd door de oudsten besloten dat ze van niemand zo'n zwaar en kostbaar offer konden vragen, vooral omdat het ging om een legende waarvan ze niet zeker wisten of die echt betekenis had.

Maar de ziekte bleef zich onverminderd verspreiden onder de mannen en ten slotte werd ook het jonge opperhoofd, de aan-

staande echtgenoot van het meisje, ziek. De prinses die zo veel van hem hield, wist in haar hart dat er iets moest gebeuren en na wat koude doeken op hem te hebben gelegd om de koorts te drukken, kustte ze hem zachtjes op zijn voorhoofd en sloop weg.

Het kostte haar de hele nacht en de volgende dag voordat ze op de plek kwam die in de legende genoemd werd, een hoge rots die uitkeek over de Grote Rivier en het land dat verderop lag. Nadat ze had gebeden en zichzelf aan de Grote Geest had overgegeven, vervulde ze de profetie door zonder aarzelen haar dood tegemoet te springen.

De volgende morgen bleken de zieken in het dorp weer gezond te zijn. Iedereen was blij en vierde feest, totdat de jonge krijger ontdekte dat zijn geliefde bruid er niet was. Toen duidelijk werd wat er was gebeurd, gingen velen naar de plek waarvan zij wisten dat ze haar daar zouden vinden. Toen ze met zijn allen stil bij haar verbrijzelde lichaam aan de voet van de rots stonden, riep haar diep bedroefde vader het uit tot de Grote Geest. Hij vroeg Hem haar offer voor altijd in de herinnering te bewaren. Op dat ogenblik begon er water naar beneden te komen, vanaf de plek waar zij naar beneden was gesprongen, en het kletterende water hulde de grond bij hun voeten in een lichte nevel en vormde daar een mooie heldere poel.

Meestal genoot Missy van het sprookje, net zoals Mack zelf. Het bevatte alle elementen van een echt verzoeningsverhaal, vergelijkbaar met het verhaal over Jezus, dat zij zo goed kende. Het ging over een vader die zijn enige kind liefhad en over een offer dat door een profeet werd voorspeld. Uit liefde gaf het meisje vrijwillig haar leven om haar verloofde en de stammen te redden van een zekere dood.

Maar deze keer zei Missy niets toen het verhaal uit was. In plaats daarvan draaide ze zich meteen om en liep naar de bestelauto, alsof ze daarmee wilde zeggen: 'Goed, ik heb het hier wel gezien. Laten we maar verder gaan.'

Ze reden nog een eindje verder en stopten toen om wat te eten. Na een volgende korte stop bij de rivier de Hood keerden ze terug naar de snelweg en kwamen vroeg in de middag aan in La Grande. Daar verlieten ze snelweg 84 en namen de autoweg naar het Wallowameer, die hen honderd kilometer verderop naar het stadje Joseph zou brengen. Het meer en de camping waar ze naartoe gingen lagen een paar kilometer voorbij Joseph en nadat ze een plekje hadden gevonden, zetten ze in rap tempo de tent op. Misschien niet precies op de manier zoals Nan dat graag had gezien, maar toch wel functioneel.

Hun eerste maaltijd volgde een traditie in het gezin Phillips: ribstuk, gemarineerd in speciale saus. Als toetje aten ze de chocoladecakejes die Nan de vorige avond had gemaakt, met daarbij een bolletje vanille-ijs dat ze hadden gekocht bij de campingwinkel.

Toen hij daar die avond tussen drie lachende kinderen zat en naar een van de mooiste natuurshows keek, vloeide Macks hart plotseling over van een ongekende blijdschap. Een zonsondergang met prachtige kleuren en patronen, afgewisseld met wolkenformaties die in de coulissen hadden ‘staan’ wachten voordat ze tevoorschijn kwamen als de hoofdrolspelers in deze unieke opvoering. Hij voelde zich in alle opzichten rijk.

Tegen de tijd dat ze klaar waren met eten en de boel was opgeruimd, was het inmiddels helemaal donker geworden. De herten, die zich overdag soms lieten zien en dan knap lastig konden zijn – hadden zich teruggetrokken in hun eigen slaapplekjes. Zij werden afgelost door de nachtelijke herrieschoppers: de wasberen en de verschillende soorten eekhoorns die in groepjes rondzwierven om te zien of er nog ergens een afvalbak half open stond. De Phillips wisten dat nog van de vorige keer. De eerste nacht die ze ooit op deze camping hadden doorgebracht had hun achtenveertig zakjes Rice Krispies, een doos chocolaatjes en al hun pindakoekjes gekost.

Voordat het nog later zou worden, gingen de vier op pad voor een korte wandeling. Ze lieten de vuurtjes van de andere kampeerdere en de campingverlichting achter zich en liepen naar een donkere en rustige plek waar ze op hun rug liggend zouden kunnen kijken naar het wonder van de Melkweg, die hier verbazingwekkend goed te zien was zonder de luchtvervuiling in de steden. Mack kon wel uren liggen staren naar het ontzagwekkende schouwspel. Hij voelde zich zo ongelooflijk klein en tegelijkertijd toch ook weer op zijn gemak. Van alle plekken waar hij Gods aanwezigheid voelde, was deze hier midden in de natuur en onder de sterren een van de meest tastbare. Hij kon als het ware het lofied horen dat ze voor hun Schepper zongen. En in zijn binnenste deed zijn hart, aanvankelijk tegenstribbelend, mee.

Na een kwartiertje liepen ze weer terug naar de camping. En na ettelijke tochtjes naar het toiletgebouw, kropen de drie in hun veilige, zachte slaapzakken. Mack stopte de kinderen lekker in en bad kort voor Josh, voordat hij naar Kate en Missy kroop die lagen te wachten. Maar toen het Missy's beurt was om te bidden, maakte ze duidelijk dat ze eerst wilde praten.

'Papa, waarom moest ze sterven?' Het duurde even voor Mack doorhad over wie ze het had tot hij plotseling begreep dat ze aan de Multnomahprinses lag te denken, over wie hij had verteld.

'Lieverd, zij *hoefde* niet te sterven. Zij *koos* ervoor om te sterven, om haar volk te redden. Ze waren erg ziek en zij wilde dat ze weer beter zouden worden.'

Even was het stil en Mack wist dat ze over een volgende vraag nadacht.

'Is het echt gebeurd?' Deze keer was het Kate die de vraag stelde. Klaarblijkelijk was ze ook geïnteresseerd in het onderwerp.

'Is wat echt gebeurd?'

'Stierf de indiaanse prinses echt? Is het een waargebeurd verhaal?'

Mack dacht even na voordat hij antwoord gaf. 'Ik weet het niet,

Kate. Het is een volksverhaal en soms zijn zulke legendes bedacht om iets duidelijk te maken.'

'Dus het is niet echt gebeurd?' vroeg Missy.

'Het zou gebeurd kunnen zijn, liefje. Soms heeft men een verhaal gemaakt over iets wat echt gebeurd is.'

Weer was het even stil en toen: 'Dus dat Jezus stierf is ook een legende?' Mack kon de radertjes in Kates gedachten horen draaien.

'Nee, schat, dat is echt gebeurd. En weet je wat ik denk? Ik denk dat het verhaal over de indiaanse prinses misschien ook echt is gebeurd.'

Mack wachtte tot zijn meisjes hun gedachten hadden geordend. Missy was de volgende die iets vroeg: 'Is de Grote Geest een andere naam voor God? Je weet wel, de Papa van Jezus?'

Mack glimlachte in het donker. Nans avondgebeden hadden kennelijk hun uitwerking niet gemist. 'Ik denk van wel. Het is een goede naam voor God, want hij is een Geest en hij is groot.'

'Waarom doet hij dan zo *gemeen*?'

O, dat was dus de vraag waar het om ging. 'Wat bedoel je, Missy?'

'Nou, de Grote Geest zorgde ervoor dat de prinses van de rots af sprong en maakte ook dat Jezus aan het kruis stierf. Dat vind ik erg gemeen.'

Mack wist niet wat hij daarop moest zeggen. Als zes-en-halfjarige stelde Missy vragen waarmee wijze mensen al eeuwen aan het worstelen waren.

'Lieve schat, Jezus vond zijn vader niet gemeen. Hij wist dat zijn vader vol liefde was en heel veel van hem hield. Hij dwong hem niet om te sterven. Jezus koos ervoor om te sterven omdat hij en zijn vader zo veel van jou en mij en iedereen in de hele wereld houden. Hij verloste ons van onze ziekten, net zoals de prinses deed.'

Nu volgde er een nog langere stilte en Mack vroeg zich af of de meisjes in slaap waren gevallen. Net toen hij zich voorover wilde

buigen om hun een nachtzoen te geven, doorbrak een zacht trillend stemmetje de stilte.

‘Papa?’

‘Ja, liefje?’

‘Moet ik misschien later ook van een rots af springen?’

Macks hart brak toen hij begreep waar het in dit gesprek eigenlijk om gegaan was. Hij nam zijn kleine meid in zijn armen en trok haar dicht tegen zich aan. Met een stem die nog heser was dan gewoonlijk, antwoordde hij teder: ‘Nee, liefje. Dat zal ik nooit van jou vragen, nooit, nooit en te nimmer.’

‘Zal God dat ooit van me vragen?’

‘Nee, Missy. Hij zou nooit zoiets van jou vragen.’

Ze kroop behaaglijk in zijn armen. ‘Goed! Houd me maar stevig vast. Trusten, papa. Ik houd van je.’ Ze viel in slaap en dreef weg in een gezonde slaap met alleen maar goede en lieve dromen.

Na een paar minuten legde Mack haar zachtjes neer in haar slaapzak.

‘Alles goed, Kate?’ fluisterde hij terwijl hij haar welterusten kustte.

‘Ja, hoor,’ kwam het antwoord fluisterend. ‘Pap?’

‘Zeg het eens, liefje?’

‘Ze stelt wel goede vragen, hè?’

‘Dat doet ze zeker. Ze is een heel bijzondere kleine meid en jij ook, behalve dan dat jij niet zo klein meer bent. En ga nu maar lekker slapen, we hebben morgen een fijne dag samen. Droom zacht, lieveling.’

‘Jij ook, pap. Ik houd heel veel van je.’

‘Ik houd ook van jou, met heel mijn hart. Welterusten.’

Mack trok de rits van de binnentent in de vouwwagen omhoog toen hij naar buiten ging, snoot zijn neus en veegde de tranen van zijn wangen.

Hij dankte God in zijn hart en ging toen een bakje koffie zetten.

DE UITNODIGING

De jongste dochter van Mackenzie Allen Phillips, Missy, is tijdens een kampeervakantie ontvoerd. In een verlaten hut in de wildernis van Oregon worden er aanwijzingen gevonden die erop duiden dat ze op brute wijze om het leven is gebracht. Vier jaar later ontvangt Mack, die nog steeds in diepe rouw is, een opvallend briefje – schijnbaar van God – met de uitnodiging om opnieuw naar de hut te gaan en daar een weekend door te brengen.

Tegen zijn gevoel in keert Mack terug naar de plek des onheils. Hij komt daar aan op een koude, winterse middag en stapt zijn grootste nachtmerrie weer binnen. Wat Mack in de hut vindt, verandert zijn leven volledig...

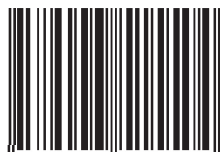
In een wereld waar religie steeds minder betekenis lijkt te krijgen, worstelt *De uitnodiging* met de tijdloze vraag: waar is God in deze wereld vol onbeschrijflijke pijn en verdriet? De antwoorden die Mack krijgt, zullen je verbazen en wellicht net zo veranderen als ze hem hebben gedaan.

W. Paul Young is geboren in Canada, maar groeide op als zoon van zendelingen in Indonesië. *De uitnodiging* (2008) is zijn eerste roman. Hij schreef het boek vooral voor zijn kinderen. Inmiddels zijn er wereldwijd miljoenen exemplaren van dit boek verkocht. In 2013 verscheen van zijn hand de roman *De oversteek*.

uitgeverij

K O K

ISBN 978 90 435 1550 4

9 789043 515504

NUR 302